

levede Rækken af dets Kvaler. Men ogsaa et Himmerig kunde i lykkelige Øjeblikke afspejle sig i hans fine, saa levende og skiftende Træk. Der kunde glide et Udtryk henover hans blodløse Ansigt, som om han pludselig opfangede Toner af Sfærernes Musik. Per maatte da altid tænke paa, hvad han engang havde sagt om det nordiske Vintermørke med dets fortvivlende, ugelange Storme, at til Gengæld et eneste Solglimt paa den Tid kunde forgylde hele Tilværelsen for os. Overhovedet kunde han som Faa glædes ved Smaating. Tilsynekomsten af en lille Bille, der kom løbende over Gulvet, kunde faa ham til at stoppe op i sin ivrigste Tale. Med den mest optagne Mine iagttog han da Dyrets Bevægelser, forbavsedes over dets Stedsans eller morede sig over dets Raadvildhed, hvad saa altsammen bagefter satte hans Fantasi i Bevægelse og gav ham Anledning til forskellige spøgefulde eller mistrøstige, dybsindige eller vittige, floue eller ophøjede Betragtninger.

Naar Per bagefter sad i Bøstrup Præstegaard og hørte sin rødmossede Svigerfader tale, følte han i endnu højere Grad end tidligere, hvor ringe Værd en saadan billigkøbt Frejdighed havde i Sammenligning med en Tro, ja selv med en Tvivl, der havde kostet Kamp og Blod. Særlig faldt Modsætningen ham i Øjnene engang ved et af de saakaldte Privatkonventer, der et Par Gange